

En medial skenhistoria

Jag fick ett upprört mejl från min vän Bonnie Bernström, tidigare riksdagspolitiker för folkpartiet. Hon är förbannad på den, möjligen omedvetna, könsdiskriminering som de samlade medierna ägnar sig åt i jakten på statsministerns nu avgångna statssekreterare Ulrica Schenström.

De synpunkterna har hittills inte hörts i den upphetsade och kraftigt moraliserande debatten så jag bad Bonnie att få citera ur mejlet:

"Jag känner det som om Schenström-affären är en skenhistoria. Faktiskt! Jag tycker den känns riggad. Det är inget etiskt brott att en politiker med hennes uppdrag pratar med en journalist på krogen så vitt inte hon betalar notan. Men det är etiskt tveksamt att journalisten bjuder en högt uppsatt politiker på krogen och, som den beryktade bilden visar, kysser henne (inte vice versa) Han definierar sen hennes nykterhet publikt. Hur var det med hans nykterhet? Hur mycket drack han jämfört med henne? Drack de ur allt? Han lämnar in notan till sin arbetsgivare och kan därmed låta summan exponeras för en vidare krets – han tar den inte privat, vilket man ibland gör även om kostnaden är förenad med jobb. Och hennes misslag är att hon inte delar notan med honom – betalar sin del. Vad stod notan för – en flaska champagne eller vad? Har notan publicerats? Summan ligger skickligt nära mutgränsen. Mer än tusen kronor hade ju blivit muta."

Och så tillägger Bonnie att det är lätt att gå på Reinfeldts viktigaste medarbetare eftersom hon är kvinna: "Det är ju nästan bara kvinnor som råkat illa ut i Reinfeldts regering."

Ami Lönnroth
Politisk krönikör

"Jag tycker som Ullman att det är dags att ta en ny funderare på journalismlen."

Är Schenström-historien riggad? Så som Mona Sahlin-affären uppenbarligen var det på sin tid? Finns det ett genusperspektiv på detta utöver de moraliska ställningstagandena?

Ja säkert, men de synpunkterna kommer väl som alltid likt jästen efter degen när moralpaniken klingat av och hela historien är så söndersnackad att ingen längre orkar prata om den.

Det enda kraftfulla motinlägget hittills mot alla upprörda kommentarer om Schenström och Reinfeldt stod PR-konsulten Harald Ullman för i en Brännpunktsartikel i Svenska Dagbladet (2/11). Han var i tio år ansvarig för socialdemokraternas valkampanjer och borde kunna mycket om rävspelet i politiken.

Det riktigt allvarliga i denna affär är den totala kapitulationen inför den nya ideologin journalismlen. Journalismlen skapar drama, för det vill lä-

sarna ha. Det är inget att säga om. Men politiken måste lära sig att hantera den. Och det finns andra hundar än pudlar, pitbull till exempel. Nu verkar det som om alla vettiga politiker i alla politiska block förlorat förståndet. Detta är återigen en löjlig sken-händelse."

Det är intressant att Ullman använder begreppet "journalismlen", som lanserades för ett antal år sedan av statsvetarprofessorn Olof Petersson för att peka på den ideologi som han menar att journalistkåren på ett pretentiöst sätt företräder: "Det värsta som kan hända enligt journalismlens ideologi är att maktavarna lämnas ensamma med det oskyldiga folket" har han bland annat sagt. Det vill säga journalismlerna vill ha tolkningsföretädet.

Jag tycker som Ullman att det är dags att ta en ny funderare på journalismlen.

Om journalistkåren, till vilken jag själv hör, ska ge sig själv rätten att uttolka verkligheten så borde det göras med större ödmjukhet, med fler perspektiv och inte minst med sinne för proportioner.

Som min man sa till mig vid kaffet häromdagen: "Burma – stora problem, Sverige – små problem."

Ja, nog behöver vi bli mindre provinsiella.

Ami Lönnroth är journalist med inriktning på livsåskådning och samhällsförståelse.

ami@bibliobli.com